

Подвижник: ювілейний науковий збірник на пошану доктора філологічних наук, професора Миколи Дмитренка / Упоряд. канд. філол. наук Ю.М. Шутенко. – К.: Вид-во «Сталь», 2015. – 492 с. С.426-440.

Мирослава Вовк

Сучасні фольклористичні університетські й академічні осередки в Україні: здобутки і перспективи

У статті проаналізовано здобутки і перспективи діяльності сучасних університетських і академічних фольклористичних осередків в Україні. З'ясовано, що діяльність наукових та освітніх інституцій характеризується фундаментальністю історично сформованих наукових засад і традицій освітньої практики та інноваційністю у контексті вивчення фольклору крізь призму сучасних концептуальних підходів, які розвиваються у світовій та європейській науці й освіті: функціонального, контекстного, антропологічного, комунікативного.

Ключові слова: українська фольклористика, фольклористичний осередок, фундаментальність, інноваційні засади, університет.

Упродовж ХІХ – на початку ХХІ ст. в українському науково-освітньому просторі відбувалось становлення університетських та академічних фольклористичних осередків, діяльність яких спрямована на збереження наукових засад та традицій освітньої практики вивчення фольклору та підпорядкована інноваційним процесам фольклористичних студій згідно зі світовою та євроінтеграційною векторністю. Фольклористичний осередок – це установа, інституція, у якій здійснюється централізоване вивчення фольклору у контексті різних фольклористичних напрямів (теорії фольклору, теорії фольклористики, джерелознавства, текстології, лінгвофольклористики, етномузикознавства, історії фольклористики тощо), у зв'язках з суміжними науками, різними видами

мистецтва. Результатами діяльності фольклористичних осередків є періодичні видання, серії фольклорних творів, збірники статей, організація міжнародних, всеукраїнських, регіональних конференцій з проблем фольклористики тощо. У межах осередків формуються наукові школи окремих викладачів, науковців (наукова школа Ф. Колесси у Львівському національному університеті імені Івана Франка, наукова школа Л. Дунаєвської у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка та ін.).

В українському фольклористичному середовищі сформувались університетські й академічні осередки. Університетська фольклористика представлена осередками у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка і Львівському національному університеті імені Івана Франка. Академічні осередки української фольклористики сформовані в Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені М. Рильського НАН України (Київ), Інституті народознавства НАН України (Львів) й Інституті культурної антропології НАН України (Луцьк).

Київський університетський фольклористичний осередок має тривалу історію становлення (від початку заснування університету у 1834 р.) завдяки подвижникам-фольклористам, літературознавцям, історикам: М. Максимовичу, М. Костомарову, В. Антоновичу, М. Дашкевичу, О. Котляревському, А. Лободі, П. Попову, В. Бойку, М. Грицаю, Л. Дунаєвській та ін. у 1991 р. при університеті була заснована кафедра фольклористики. Її першим завідувачем була професор, доктор філологічних наук Л. Дунаєвська (1949 – 2006), яка має послідовників дослідження фольклорного досвіду, досягнень української фольклористичної думки, що свідчить про сформовану авторську науково-фольклористичну школу. Завдяки аксіологічно зорієнтованій фольклористичній (науковій і педагогічній) діяльності Л. Дунаєвської на базі кафедри плідно розвиваються традиції фольклористичної підготовки майбутніх філологів, фольклористів, що свідчить про трансляційний механізм історичного поступу

університетської фольклористики, кристалізацію її наукових та педагогічних засад. До цього процесу долучились відомі фольклористи – викладачі кафедри: В. Бойко, О. Таланчук, Л. Копаниця, Н. Малинська, С. Росовецький, І. Павленко, О. Івановська, Л. Шурко, О. Павлов, Н. Лисюк, Н. Салтовська, О. Марчун, О. Наумовська та ін. З грудня 2007 р. кафедру фольклористики очолює доктор філологічних наук О. Івановська.

З 1992 р. за сприяння викладачів кафедри виходить друком щорічний збірник наукових праць «Література. Фольклор. Проблеми поетики», який здобув серед фольклористів, етнологів, літературознавців визнання як одне з найпрофесійніших джерел сучасної фольклористичної думки в Україні. З ініціативи Л. Дунаєвської активну діяльність розгорнув Центр фольклору та етнографії, мета якого – «опрацювання фольклорно-етнографічних матеріалів, навчальної фольклористичної літератури для студентів, учителів, учнів, науково-технічне забезпечення навчального процесу, навчальних експедицій, практик тощо» [5]. Про підтримку і розвиток традицій фольклористичного осередку свідчить проведення викладачами кафедри двох щорічних конференцій, присвячених спадщині П. Чубинського та пам'яті Л. Дунаєвської, а також круглого столу, приуроченого М. Максимовичу. Кафедра фольклористики підтримує наукові зв'язки з університетами Альберти (Едмонтон, Канада), Кракова і Варшави, Московським педагогічним університетом [4, с. 81-82].

Викладачі розробляють програми фольклористичних курсів та спецкурсів (жанрологічного, текстологічного, психолого-педагогічного, культурологічного, музикознавчого, історико-фольклористичного спрямування) та реалізують їх у процесі професійної підготовки філологів, фахівців з фольклористики. Зміст фольклористичних дисциплін підтверджує акмеологічний, культурологічний підходи викладачів до формування професійних якостей майбутнього фахівця, який має володіти необхідними фаховими знаннями з теорії та історії фольклористики, методологічним інструментарієм аналізу уснопоетичних творів, текстологічними вміннями.

Упродовж останнього десятиліття викладачі кафедри обґрунтовують засади функціонального, контекстного, антропологічного підходів до вивчення фольклору, що реалізується у процесі структурування змісту фольклористичних дисциплін. Підтвердженням цьому слугують їх праці: з проблем антропології (С. Сегеда «Антропологічний склад українського народу: етногенетичний аспект» (2001), «Основи антропології» (1995), «Антропологія» (2001, 2009), «Гетьманські могили» (2010); О. Наумовська «Антропологічні студії Михайла Драгоманова та Федора Вовка» (2009)); інтерпретації фольклорних текстів у контексті сучасної методології (О. Івановська «Український фольклор як функціонально-образна система суб'єктності» (2005), Л. Копаниця «Метапонятійна модель української ліричної пісні» (2000), «Поетика фольклорного тексту» (2002), «Методи, підходи, теорії та моделі аналізу фольклорного тексту» (2009), «Поетичний текст в усній і книжній традиції. Питання поетики та художньої семантики» (2010)); дослідження з проблем фольклорних жанрів (І. Грищенко «Народна проза Куп'янщини у записах Петра Іванова: сюжет, мотив, образ» (2010), Л. Копаниця «Пісенні жанри українського фольклору» (2004), О. Наумовська «Українська демонологія: народні вірування і церковні канони» (2009), О. Марчун «Український дитячий фольклор (народнопоетичний та етномузикознавчий аспекти» (2006)); розвідки з історії фольклористики (О. Наумовська «Павло Чубинський та фольклористика другої половини ХІХ ст.», «Духовна та моральна сутність українців з погляду на їх творчість (в науковій оцінці М. Драгоманова)» (2009)); праці з проблем текстології (С. Росовецький «Український фольклор у теоретичному висвітленні» (2008), «Фольклорно-літературні зв'язки: компаративний аспект» (2001)) та ін. Наукові, навчально-методичні напрацювання викладачів-фольклористів демонструють векторність розвитку української фольклористики у вимірах функціонального, комунікативного, антропологічного, контекстного підходів.

З Львівським національним університетом імені Івана Франка пов'язане становлення львівського фольклористичного осередку, який упродовж ХІХ – початку ХХІ ст. формувався на основі наукових і педагогічних досягнень викладачів: Я. Головацького, О. Огоновського, О. Колесси, Ф. Колесси, І. Денисюка, Т. Комаринця та ін. Заснування у 1990 р. кафедри української фольклористики імені Філарета Колесси в університеті (її завідувачем став професор Т. Комаринець) ознаменувало формування системи професійної підготовки майбутніх фольклористів. З 1995 р. на філологічному факультеті почали готувати фахівців зі спеціальності «фольклористика». Активними розробниками програм курсів і спецкурсів фольклористичного спрямування є викладачі кафедри, які розвивають наукові та освітні традиції вивчення фольклористики львівського університетського осередку, а також зорієнтовані на поглиблений аналіз зарубіжної фольклористичної науки і практики (В. Івашків, Я. Гарасим, А. Вовчак, О. Гінда, І. Довгалюк, Г. Сокіл, М. Чернопиский та ін.). Практична діяльність викладачів кафедри спрямована на вивчення регіональних особливостей фольклорного досвіду шляхом залучення студентів до фольклористичних експедицій, методологічних пошуків, активної науково-дослідницької діяльності.

У 1999 р. започаткований випуск з проблем фольклористики «Вісника Львівського університету». Щомісяця за підтримки викладачів кафедри, Інституту народознавства НАН України, Наукового товариства імені Тараса Шевченка проводиться науковий семінар «Актуальні проблеми української фольклористики». З 2011 р. завдяки творчій ініціативі викладачів кафедри функціонує Лабораторія фольклористичних досліджень (завідувач – А. Вовчак), напрямками діяльності якої є створення аудіовізуального електронного архіву українського фольклору, електронної навчальної бібліотеки української фольклористики, електронне перевидання класичної науково-теоретичної та джерельної спадщини вітчизняних фольклористів, організація експедиційних заходів, висвітлення книжкових новинок у галузі фольклористики, етномузикології, етнології. Започатковано проведення

«Колессівських читань» – наукової конференції дослідників української народної словесності, музики і побуту [7].

Кафедра активно співпрацює з Кольбергівським товариством у м. Пшисуха (Польща), варшавськими, люблінськими і білостоцькими вченими у вивченні культури Полісся, відділом україністики Пряшівського університету імені П. Шафарика (Словаччина) тощо. Фольклористичні дослідження, які реалізують викладачі кафедри, за останні десятиліття представлені спектром таких проблем: укладання збірників фольклорних творів (І. Денисюк «Пісні з-над берегів Турського озера» (2004), В. та Г. Сокіл «Фольклорні матеріали з отчого краю» (1998), «Хрестинні пісні» (2007)); історико-краєзнавча проблематика (І. Денисюк «Ратнівщина» (1998), «Дворянське гніздо Косачів» (1999), «Ратнівська земля» (2003)); монографічні розвідки з фольклорної жанрології (Г. Василькевич «Юріївська народнопоетична творчість: проблема семантики і жанрової специфіки» (2007), М. Чернопиский «Фольклорна політична сатира 20-х років ХХ ст.» (2001), Р. Кирчів «Двадцять століття в українському фольклорі» (2010)); історико-фольклористичні праці (Я. Гарасим «Культурно-історична школа в українській фольклористиці» (1999), «Нариси до історії української фольклористики» (2009), «Національна самобутність естетики українського пісенного фольклору» (2010), Г. Сокіл «Осип Роздольський. Життя і діяльність» (2000), І. Довгалюк «Осип Роздольський. Музично-етнографічний доробок» (2000)); дослідження фольклорних джерел творчості письменників (В. Івашків «Художня, літературознавча і фольклористична парадигма ранньої творчості Пантелеймона Куліша» (2009)); перевидання класичних праць (за передмовою М. Чернопиского праця М. Драгоманова «Нові українські пісні про громадські справи (1764 – 1880)») та ін. [3]. Знаковим для розвитку української фольклористики стало видання словника-довідника «Українська фольклористика» за редакцією М. Чернопиского» (2008).

Збереження академічних наукових традицій дослідження фольклорного досвіду, обґрунтування методологічного інструментарію до аналізу уснопоетичних творів, розвиток фольклористичних напрямів (текстології, етномузикології, джерелознавства та ін.), активізація історико-фольклористичних студій є провідними завданнями академічних фольклористичних осередків (Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені М.Т. Рильського НАН України, Інститут народознавства НАН України, Інститут культурної антропології НАН України).

На основі архівних джерел, періодики співробітники Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені М.Т. Рильського НАН України з'ясували, що київський академічний осередок «бере свій початок із просвітницької діяльності Кирило-Мефодіївського братства, народознавчих гуртків Старої Київської громади, Південно-Західного відділу Російського Географічного товариства, Наукового товариства у м. Києві, науково-дослідчих кафедр Етнографічної комісії ВУАН, Кабінету примітивної культури та Комісії історичної пісенності ВУАН (1925)» [4, с. 72-77]. Упродовж історії існування інституту його керівниками були М. Рильський, М. Сиваченко, С. Зубков, О. Костюк, Г. Скрипник. При інституті функціонують два відділи, діяльність яких пов'язана із розвитком сучасної фольклористичної думки в Україні: відділ фольклористики і відділ мистецтва та народної творчості зарубіжних країн.

У різні роки відділ фольклористики ІМФЕ очолювали професори П. Попов, Ф. Лавров, О. Дей, М. Пазяк. З 1999 р. керівником відділу став український фольклорист, дослідник українського вертепу Й. Федас. З 2002 р. відділом керує дослідник історії української фольклористики М. Дмитренко [4, с. 77].

Спектр наукових зацікавлень співробітників відділу визначають методологічні підходи до аналізу фольклорного досвіду, проблематика дослідження історії української фольклористики, специфіки становлення науково-фольклористичних шкіл (М. Дмитренко), вивчення поезики

української пісенності (Л. Єфремова), заговорів і замовлянь (Т. Шевчук), народної творчості Поділля, наукової спадщини А. Димінського (О. Шалак), народної сміхової культури, сміхових видів та жанрів (І. Кімакович), внеску особистостей у розвиток фольклористичної галузі (Л. Козар), фольклористики Півдня України, фольклористичної діяльності Я. Новицького (Л. Іваннікова), народних голосінь, маловідомих фактів з історії фольклористичних студій (І. Коваль-Фучило) [2] та ін.

Упродовж останнього десятиліття київський академічний фольклористичний осередок відзначився виданням наукових, навчально-методичних праць, які спрямовані на оновлення змісту фольклористичної підготовки майбутніх філологів, фольклористів, етномузикознавців. Варто акцентувати увагу на працях А. Іваницького, які визначили традиційні та інноваційні засади розвитку етномузикології («Українська музична фольклористика: методологія і методика» (1997), «Основи логіки музичної форми: проблеми походження музики» (2003)). Праці вченого забезпечили нормативну науково-навчальну базу вивчення українського фольклору та фольклористики у вищих і середніх музичних навчальних закладах України.

Значна частина наукових праць викладачів спрямована на впровадження історико-фольклористичного матеріалу у зміст підготовки майбутніх фахівців в університетах, насамперед це праці М. Дмитренка «Українська фольклористика: історія, теорія, практика» (2001), «Українська фольклористика другої половини ХІХ ст.: школи, постаті, проблеми» (2004), «Олександр Потебня як фольклорист» (2012), монографія Л. Іваннікової «Фольклористика Півдня України: сторінки історії» (2008) та ін. Досягнення фольклористичної наукової думки в історичній ретроспективі представлені у колективній монографії (2008). На сучасному етапі діяльність співробітників відділу підпорядковується меті здійснення узагальнюючих досліджень з історії української фольклористики, підготовка довідникових видань про здобутки українських фольклористів, їх внесок у становлення різних фольклористичних напрямів.

Утвердження полікультурного підходу до вивчення фольклорного досвіду відбувається завдяки співробітникам відділу мистецтва та народної творчості зарубіжних країн ІМФЕ імені М. Рильського НАН України. Це один із провідних осередків дослідження слов'янської, європейської, світової фольклористики. Наукова методологічна та практична діяльність науковців відділу свідчить про особливу увагу до «питань історії зарубіжної фольклористики, аналізу фольклористичної діяльності та спадщини, зокрема, З. Доленги-Ходаковського, О. Кольберга», спрямована на дослідження «нових аспектів культурної антропології в контексті сучасної європейської етнологічної та фольклористичної наук, культури та фольклору національних меншин, серед яких важливе місце належить вивченню побутуванню сучасної фольклорної культури в Україні», на аналіз «сучасних трансформацій на українсько-польському та українсько-угорському етнокультурному пограниччі та моделей ідентичності українців у Польщі, Угорщині, Словаччині, Сербії, Хорватії та Франції» [1]. Відділ спільно з колегами з Білорусі, Росії, Польщі, Болгарії, Македонії, Сербії, Хорватії, Угорщини, Великобританії, Франції, Ізраїлю, Японії, Канади та США бере участь у спільних міжнародних наукових проектах, результатом яких стали спецвипуски журналу «Народної творчості та етнології», присвячені польській, французькій, угорській, болгарській, македонській, ізраїльській етнології та фольклористиці тощо.

На сучасному етапі результатами активної науково-фольклористичної діяльності співробітників відділу є праці: «Під одним небом. Фольклор етносів України» (збірник наукових праць, упор.: Л. Вахніна, Л. Мушкетик, В. Юзвенко, 1996); «Пісенна культура польської діаспори України» (2002); «Polskie bajki ludowe. Польські народні казки» (2004); енциклопедичний словник «Художня культура західних та південних слов'ян» (2006); «Українсько-польські культурні взаємини» (2008), «Сучасна фольклористика європейських країн» (2012) та ін. Наукові здобутки співробітників відділу мистецтва та народної творчості зарубіжних країн підтверджують, що

українська фольклористика розвивається як унікальна галузь у контексті світової, європейської векторності.

Львівський академічний фольклористичний осередок сформувався в Інституті народознавства НАН України, який створено у лютому 1992 р. на основі Музею етнографії та художнього промислу АН України (до цього функціонував як львівський філіал ІМФЕ імені М. Рильського, який очолював Ф. Колесса (до 1947 р.) та ін.). На сучасному етапі керівником інституту є член-кореспондент НАН України С. Павлюк. Науковці переконані, що «наявність у структурі інституту Музею етнографії та художнього промислу з давніми науковими традиціями, які сягають початків діяльності Наукового товариства імені Тараса Шевченка у Львові, визначає специфіку цієї наукової установи», яка «забезпечує культурно-просвітницьку роботу, широко пропагуючи культурні та мистецькі надбання українців як в Україні, так і за її межами [6].

Проблематика фольклористичних пошуків співробітників відділу фольклористики Інституту народознавства НАН України (завідувач – доктор філологічних наук, професор В. Сокіл) охоплює широке коло питань, які переважно стосуються проблем вивчення багатовекторності фольклорного досвіду у вимірах культурологічних і антропологічних студій та питань регіональної фольклористики: пісенний і прозовий фольклор карпатського регіону (В. Сокіл); обрядова поезія (Г. Голубець); теорія й історія фольклорно-літературних взаємозв'язків, поетика українських фольклорних новотворів ХХ ст., текстологія, культурна антропологія, етнолінгвістика (О. Кузьменко); ліро-епос, історія вивчення поетико-естетичних особливостей (В. Козловський); фольклор національно-визвольної боротьби, фольклорна політична сатира (Є. Луньо); символічна система українського фольклору, загальнонаціональна цілісність та регіональна специфіка символіки українців, зміни в образному світі сучасної народної словесності, фольклор пограниччя (Н. Пастух); сучасний фольклор в урбаністичному

середовищі (О. Харчишин); народна проза, легенда, фольклор українських переселенців з Польщі (М. Качмар) тощо.

Серед фундаментальних праць львівського академічного фольклористичного осередку варто відзначити такі: «Писана керниця: Топонімічні легенди та перекази українців Карпат / Зібр. і впоряд. В. Сокіл» (1994), «Народні легенди та перекази українців Карпат» (1995), В. Сокіл «Українські історико-героїчні перекази: структурно-семантичний та поетичний аспекти» (2003), «Таланти Бойківщини» (1991), «Українська фольклористика в Галичині кінця XIII – початку XIX ст.» (2004), «Степан Бандера та його родина в народних піснях, переказах та спогадах / Записи та упор. Григорія Дем'яна» (2006), О. Кузьменко «Стрілецька пісенність: фольклоризм, фольклоризація, фольклорність» (2009), «Народний епос. Українська література: програмні тексти, ілюстрації, пояснення, завдання, тести (упорядник – Є. Луньо, 2002), Г. Сокіл «Українські обхідні календарно-обрядові пісні: структура, функції, семантика» (2004), «Народна пісенність підльвівської Звенигородщини (упорядник – О. Харчишин, 2005) та ін.

Аналіз проблематики наукових досліджень співробітників відділу фольклористики підтверджує спрямованість на вивчення фольклору як функціонального явища культури крізь призму контекстного, антропологічного, комунікативного підходів.

З 1992 р. як структурний підрозділ Інституту народознавства НАН України функціонує Полісько-Волинський народознавчий центр (з 2005 р. – Інститут культурної антропології НАН України). Директором інституту є доктор філологічних наук, професор В. Давидюк. Наукові пошуки співробітників інституту успішно реалізуються у процесі фольклористичної підготовки майбутніх філологів у Східноєвропейському національному університеті імені Лесі Українки (кафедру етнології в університеті у 1994 – 1999 рр. очолював В. Давидюк). Упродовж періоду функціонування інституту видано більше 30 монографій, збірників, брошур. Провідним напрямом діяльності інституту є проведення наукових експедицій, до

організації яких залучаються вітчизняні і зарубіжні вчені, студенти [8, с. 20]. Основні проблеми науково-дослідницьких пошуків співробітників – культурна антропологія, генеалогія українського фольклору, фольклористичні регіональні студії. Директор інституту В. Давидюк – автор праць з проблем функціонального вивчення фольклору та міфології. Авторські розробки відомого фольклориста забезпечують вивчення фольклористичних дисциплін у класичних і педагогічних університетах. Серед них найбільш відомі такі: «Поліська дома. Вип. 1. (1991, у співавт.)», «Українська міфологічна легенда» (1992), «Чи казка справді небилиця» (1993, 2005), «Легенди Полісся» (1993), «Зоряна вода: Таємниці поліських знахарів» (1993), «Золота скриня: Народні легенди й перекази з Північної Волині й Західного Полісся» (1996), «Первісна міфологія українського фольклору» (1997, 2005), «Кроковеє колесо: Нариси з історичної семантики українського фольклору» (2002), «Поліська дома. Вип. 2: Весна» (2003), «Етнологічний нарис Волині» (2005), «Чоловічі та жіночі узори в народному вбранні» (2005), «Генеалогія українського фольклору» (2006) та ін. Фольклористичний науково-дослідницький та педагогічний напрями діяльності інституту спрямовані на дослідження фольклорної традиції в культурологічному, антропологічному вимірах, що свідчить про входження української фольклористики у загальносвітовий фольклористичний контекст.

З початку заснування ІМФЕ, Інституту народознавства, Інституту культурної антропології сформувались традиції наукових пошуків, які мають фундаментальне значення для розвитку вітчизняної академічної фольклористики та інноваційного поступу університетської підготовки майбутніх фахівців. Такими традиціями є видання фольклористично-етнографічної періодики, заснування періодичних видань тощо. З 1957 р. і до сьогодні друкується журнал «Народна творчість та етнологія» при ІМФЕ. Засновані часописи «Народознавчі зошити» (Інститут народознавства), «Фольклористичні зошити» (Інститут культурної антропології), «Міфологія і фольклор» (Львівський національний університет імені І. Франка),

«Література. Фольклор. Проблеми поетики» (Київський національний університет імені Тараса Шевченка) тощо. Ці видання спрямовані на збереження фундаментальних наукових досягнень академічних фольклористичних осередків, а також репрезентують здобутки вивчення фольклорного досвіду у вимірах полікультурного, контекстного, антропологічного, функціонального підходів, які активно розвиваються в сучасній зарубіжній науці й освіті.

Отже, діяльність університетських і академічних фольклористичних осередків зумовлена фундаментальністю історично сформованих наукових засад та традицій освітньої практики дослідження, інтерпретації систематизації фольклорних текстів, а також інноваційністю у контексті вивчення фольклорної традиції крізь призму сучасних концептуальних підходів, які розвиваються у світовій та європейській науці й освіті: функціонального, контекстного, антропологічного, комунікативного. українська фольклористика в академічних та університетських осередках розвивається на основі фундаментальних та інноваційних засад, що визначає актуальності професійної підготовки майбутніх філологів, фольклористів як ретрансляторів культурного, фольклористичного досвіду в соціумі.

Список використаних джерел:

1. Відділ мистецтва та народної творчості зарубіжних країн Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://etno.kyiv.uar.net/>. – Загол. з екрану. – Мова укр.
2. Відділ фольклористики Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://etno.kyiv.uar.net/>. – Загол. з екрану. – Мова укр.
3. Гарасим Я., Будний В. Сучасне літературознавство у Львівському університеті [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.lnu.edu.ua/faculty/Philol/www/history_Harasym_Budnyj_Suczane%20literaturoznawstwo_2010.pdf. – Загол. з екрану. – Мова укр.
4. Дмитренко М. Українська фольклористика: акценти сьогодення / Розвідки, статті / Микола Костянтинівич Дмитренко. – К.: Видавництво «Сталь», 2008. –.

5. Енциклопедія Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://wiki.univ.kiev.ua/index>. – Загол з екрану. – Мова укр.
6. Інститут народознавства Національної академії наук України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/institutions/ethno/index.html>. – Загол. з екрану. – Мова укр.
7. Кафедра української фольклористики імені академіка Філарета Колесси Львівського національного університету імені Івана Франка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.franko.lviv.ua/faculty/Philol/www/folk.php>. – Загол. з екрану. – Мова укр.
8. Сторінки історії Волинського державного університету імені Лесі Українки. – Луцьк: Волинський держ. ун-т імені Лесі Українки, 1998. – 108 с.

Miroslava Vovk

**Modern folklore university and academic centers
in Ukraine: achievements and prospects**

The article analyzes the achievements and prospects of the modern university and academic folkloristic cells in Ukraine. It was founded that the activity of scientific and educational institutions characterized by fundamental nature historical scientific principles and traditions of educational practice and innovation in the context of the study of folklore in the light of modern conceptual approaches that develop in the global and European science and education, functional, contextual, anthropological, communicative.

Keywords: Ukrainian folklore, folklore center, fundamental, innovative principles, university.

Вовк Мирослава Петрівна – доктор педагогічних наук, провідний науковий співробітник відділу змісту та організації педагогічної освіти Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих НАПН України